

državno akcijo. Slovenski poslanci niso bili nikdar za obstrukcijo, a vsled krivic, ki se jim gode pod pokroviteljstvom vlade same, bodo z mirnim opazovanjem podpirali to ropotanje čeških poslancev. Prišlo bo do krize skoro gotovo.

Poslanec Robič govori nadalje o vprašanju slovenskega vseučilišča v Ljubljani in povdarja, da so imeli Slovenci pri tem nastopu v skupnem boju vsaj moralni vspeli, in razkrinkala se je nemška neustrpnost, ki ne privošči Slovanom nobenih šol za svojo izobrazbo. To vprašanje bode ostalo pri Slovencih na dnevnem redu. Nadalje govori poslanec o odpravi mitnic in o davku na vozne listke; pride zopet novi davek, katererega so naložili le nemški poslanci, med tem ko so se mu slovenski poslanci odločno protivili. Važna je sprememba postave od l. 1892 o brezobrestnem posojilu vinogradnikom; dovolilo se je, da tako država več posojila kot dežela; nastopile so olajšave, ker se odplačuje vsota v 20 letih. Državni poslanec se sklicuje zlasti na svoje delovanje v proračunskem odseku, kjer je grajal razmere na Spodnjem Štajerskem, posebno brezbržnost za slovenske šole, vravnavo rek, cest itd. in bičal krivično nastavljanje slovenskih uradnikov na Kranjsko, med tem ko zasedajo slovenščine nezmožni uradniki najboljša mesta na Spodnjem Štajerskem. Dasi se je v tej reči vložilo v pravnem ministerstvu toliko pritožb, postopa grof Glaspach že do skrajne meje. Slovenski poslanci bodo takoj, ko se prične državni zbor, posvetili ministerskemu predsedniku in pravnemu ministru radi teh krivičnih imenovanj pravnikov na Spodnjem Štajerskem. Bolj krivično bi ne nastavljal Schönerer sam sodnijskih uradnikov, če bi bil pravni minister.

»Celjska gimnazija mora ostati v Celju, in mi ne gremo iz Celja nikdar«, konča državni poslanec s povzdignjenim glasom poročilo o celjskem vprašanju.

O volitvah za deželni zbor štajerski pravi poslanec, da jih čakajo hude borbe, zakaj nasprotniki bodo pritiskali, kar se bode dalo; a ni se jih treba bati; pokazati hočemo, da še živimo; delati moramo složno, stati trdno. Nasprotniki nas bodo še le spoštovali, če se bodo nas bali. Ne udajmo se nikdar in nečemo se udati! (Živijo-klici in burno odobravanje!)

Nato prosi g. dr. Glaser navzoče, da izrazijo svoje želje in zahtevajo pojasnila. Posestnik g. G o l u n d e r stavi vprašanja: 1. Kakšna razlika je med graško gospodarsko zadrugo in mariborsko nepotrjeno in če

se bode snovala slovenska sadna in vinarska zadruga v Mariboru? 2. Kaj je z lovsko postavo, ki bi bila jako potrebna, ker zajci delajo vedno več škode na sadonosnikih in ameriškanskih nasadih? 3. O brezobrestnem posojilu za vinogradnike; kako je to, da se prosilec ne nakažejo posojila niti ne vrnejo prošnje? 4. Kaj je z vinsko klavzulo? 5. Če smejo volilci izražati svoje želje poslancem in prositi politično društvo v Mariboru pojasnila o gospodarskih in političnih rečeh?

G. dr. Rosina razloži poslušalcem v jako poljudni besedi namen zadrug in poroča, da ni bilo mogoče v Mariboru slovenske zadruga še ustanoviti, ker so vse oblasti ovrgele pravila, med tem ko ni delalo graški zadrugi nobenih zaprek. Da pa graška zadruga ne deluje v prosep slovenskega ljudstva, je jasno; zakaj z jedno roko dajo ti gospodje podporo, na drugi strani pa zahtevajo, da morajo postati podpiranci nemškutarji. Radi ustanovitve slovenske vinske zadruga je težko kaj ukreniti; zakaj pri teh razmerah v Mariboru ni skoro pričakovati vspela; vinski trgovci imajo preveč v rokah gostilničarje, katerim prodajajo na dolg svojega vina, kolikor ga le hočejo; vinska zadruga bi morala imeti mnogo kapitala, poleg tega bi našla malo odjemalcev, ki bi takoj plačevali za blago. Že ustanovljena vinska zadruga je pa le neka shramba vina mariborskih mogočenežev; za kmeta torej nima nobene veljave.

Jako živo je označil govornik nemško ljudsko stranko in deželne barone, ki sede v deželnem zboru, v odgovoru na vprašanje glede lovskih postav. Ves trud poslancev kmetskih občin, da se dovoli kmetu loviti zajca na lastnem posestvu, je bil zastoj; tulili so tudi pri tej stvari nemško nacionalni poslanci z baroni v jeden rog; bojijo se, da bi ne imeli sami lova, s katerim si še kratijo postopati dolg čas in uganjajo razne športe in burke. Skovali so novo postavo, katera je pa ravno taka, kakoršna je bila prejšnja. Slovenski poslanci bodo pri vstopu v deželni zbor morali predložiti sami lovski, kmetškemu stanu koristen zakon in pritiskati na večino, da ga sprejmejo.

Gosp. državni poslanec Robič odgovarja na vprašanje radi brezobrestnih posojil in obljubi, da bode podregal pri namestništvu, da se prošnje hitreje rešujejo. Nadalje javlja volilcem, da je državni zbor sklenil, da se mora vinska klavzula popolnoma odpraviti; a vlada nima dobre volje, da bi potrdila te zakonske načrte. Minister ni dal o tem vprašanju nikdar odločnega odgovora. Poslanci ne bodo mirovali, predno

se ta zakon ne potrdi in izda postava proti ponarejanju vina. Konečno še g. poslanec Robič izjavi, da z veseljem dà pojasnila na vsako vprašanje, katero bi mu stavili volilci pismeno; spodbuja može, da le naj tudi iščejo nasvetov pri političnem društvu v Mariboru, ki bo gotovo rado odgovarjalo na vprašanje.

G. dr. Pipuš razlaga jako natanko in umljivo ogrsko pogodbo in povdarja uspešno delovanje poslanca Robiča v državnem zboru in predlaga, da se mu izrazi popolno zaupanje in zahvala za skrb in trud za svoje volilce; istotako se zahvalijo može g. dr. Rosini za poučljive govore na tem shodu. Zaupanje in zahvala se izrazita soglasno z živijo-klici.

Nato še prosi kmet g. Urbar, ki v zbranih besedah pripoveduje možem, kako se je poslanec Robič potegoval ravno za kriško občino pri znižanju zemljiškega davka; stavi te-le rezolucije:

1. Slovenski volilci želijo od svojih poslancev, da porabijo priložnost, ko bo v državnem zboru vlada potrebovala slovenske glasove za nagodbo z Ogrsko, da takrat v slučaju, ako nagodba ne bo nam na škodo, prisilijo vlado, da vendar enkrat izpolni najnujnejše zahteve Slovencev.

2. Danes zbrani volilci protestirajo odločno proti temu, da bi se odpravila slovenska gimnazija v Celji, ampak zahtevajo, da se ta gimnazija razširi v popolno gimnazijo.

3. Slovenski davkoplačevalci protestirajo odločno proti nečuvnemu gospodarstvu z deželnim denarjem, ki se rabi celo v nemško nacionalne namene in na pogin slovenskega naroda.

4. Slovenski davkoplačevalci zahtevajo radi krivic, ki se gode pod pokroviteljstvom deželne vlade slovenskemu narodu, ločitev slovenskega dela dežele od nemškega.

Rezolucije so se soglasno sprejele. G. dr. Glaser še vsodbuja kmete, da se odločno branijo proti tujemu navalu in zahtevajo povsod v uradu in šoli le občevanje v materinščini, v slovenskem jeziku; na ta način bodo oblasti prisiljene, nam dati slovenske uradnike, ki imajo vsaj srce za svoje ljudstvo; nato sklene zborovanje in zakliče volilcem »na svidenje!« Po zborovanju so nas razveseljevali še dolgo časa neutrudljivi ruški pevci, ki so s petjem povzdignili ta dan.

Politični ogled.

Prepovedan shod. Kakor na Štajerskem v deželnem zboru ukazujejo le poslanci

Aksenov se je zaklinjal, da ga on ni ubil, da ga potem, kar sta pila čaj, ni več videl, da je on imel osem tisoč denarjev pri sebi in da to ni njegov nož. Toda glas mu je trepetal in ves se je tresel kakor šiba na vodi od strahu, kakor da je krivec.

Uradnik pokliče vojaka, zapove njima, da ga zvezeta in vržeta na voz. Ko sta ga vrgla na nogah s petimi zvezanega na voz, prekrizal se je in razjokal. Pobrli so Aksenove stvari in denarje; a njega samega so odposlali v bližnje mesto v ječo. Poslali so glasnika v Vladimir, da zvedo, kak človek je bil Aksenov. A vsi trgovci in prebivalci vladimirski so rekli, da je Aksenov za mlada bil človek lehkoživec, no, da je sedaj postenjak. Tedaj so ga sodili. Sodili so ga za to, da je ubil Rjazanskega trgovca in ga okradel za dvajset tisoč.

Žena se je ubijala ter niti ni vedela, kaj bi o možu mislila. Otroci so bili še vsi mali, jedno dete je celo še dojila. Zbere torej svoje male in gre z njimi v ono mesto, koder je bil njen mož zaprt.

Spočetka je niso pustili iti k možu, a ona poprosi potem načelnika, ki ji to dovoli. Ko ugleda žena svojega moža v kazniški obleki in v liscih, zajedno z razbojniki, pade na tla in ni mogla priti dolgo časa k zavesti. Potem razvrsti deco okoli sebe, a sama se

vsede k možu in mu začne pripovedovati o hišnih poslih in spraševati za vse, kar se je z njim zgodilo. On ji je vse povedal.

»A kaj bo sedaj?« vpraša ga žena.

»Cara bo treba prositi« odvrne ji mož.

»Ne morem nedolžen trpeti.«

Žena mu reče, da je ona že poslala prošnjo do cara, ali da se ta prošnja še ni vrnila. Aksenov ničesar ne reče, temveč se samo še bolj razžalosti.

Tedaj reče žena:

»Nisem jaz zastoj onega v sanjah videla, da si bil ves siv, se li spominjaš? Glej, gotovo si že od bede osivel.«

In ona, igrajoč se z lasmi svojega moža, nadaljuje: »Ivanek, mili drug, povej istino svoji ženi, si li ti to storil?«

A Aksenov ji odgovori:

»Mar tudi ti to o meni sumiš?« in pokrije se z rokami ter zajoe. Nato pride vojak in reče, naj se žena z otroki odstrani.

Tedaj se je Aksenov zadnjikrat poslovil od svojih.

Ko je žena odšla, mislil je Aksenov o tem, kar sta govorila. In ko se je spomnil, da je tudi žena o njem domnevala in ga vprašala, ako je on ubil trgovca, potolaži se:

»Gotovo razven Boga ne more znati nikdo istine in samo Boga moram moliti in samo od njega pričakovati milosti.«

Od tega časa ni Aksenov niti prošnje poslal niti se nadejal, kedaj prost biti, temveč je le molil Boga.

Aksenova so obsodili na bičevanje in prognanstvo. To se je tudi zgodilo.

Do krvi so ga izbičali, a potem, ko so se mu rane zacelile, odtirali ga z drugimi prognanci v Sibirijo.

V Sibiriji je živel Aksenov šestindvajset let v prognanstvu. Lasje so mu bili na glavi kakor sneg, a brada mu je zrastle dolga, ozka ter redka. Ostavila ga je veselost. Zgubančil se mu je obraz, hodil je polagoma, govoril malo, nikdar se ni nasmehnil, a čisto je molil Boga.

V ječi se je naučil Aksenov škornje si-vati. Za zasluženi denar si je kupil evangelij, katerega je čital vedno, kadar so bili jetniki v ječi. A o praznikih je hodil v njihovo cerkev in na koru prepeval — imel je še lep in močen glas. Poglavarstvo je rado imelo Aksenova, ker je bil tako zmeren, a drugi jetniki so ga spoštovali in ga imenovali »dedec« ali »božji človek«. Ako jim je bilo treba česa prositi, poslali so jetniki Aksenova s prošnjo na poglavarstvo, a ko je med njimi nastal prepir, prišli so vedno k njemu, da jih pomiri.

(Dalje prihodnjič.)

zastopniki mest, trgov in grajščin, tako tudi na Kranjskem. Kmetijski poslanci so vedno v manjšini. Za to pa zahteva katoliško-narodna stranka na Kranjskem, da se odpravijo predprave grajščakov in meščanov ter da se vpelje splošna, naravnostna in enaka volilna pravica. Le s tako pravico bi prišlo ljudstvo do svoje veljave. Dne 12. oktobra se je imel vršiti velik shod v Ljubljani za celo deželo, da se ljudstvo izreče za splošno in enako volilno pravico. Že 15.000 udeležencev je bilo naznanjenih. Vlada pa je shod — prepovedala!

Namena ne bodo dosegli! Na Francoskem zapirajo redovniške šole in izganjajo redovnike. To je ljudstvo vzdramilo in marsikje, kjer prej ni bilo katoliške zavesti, začela se je sedaj oglašati. Zadnje nedeljo se je iz pokrajine Breton naredilo velikansko romanje v Lefolgoet. Udeležilo se ga je okoli 65.000 ljudi. Maša je bila pod milim nebom in ljudstvo je skupno molilo za redovnike. Po svetem opravilu so se slišali kliči, izražajoči navdušenje za vero in redovnike.

Bivši cesaričini Stefaniji je umrla zadnji petek mati, belgijska kraljica Henrieta. Tudi Stefanija je pohitela k mrtvaškemu odru svoje matere. Oče, kralj Leopold, ki ne mara Stefanije, odkar se je omožila z grofom Lonyayem, pa ji je namignil, da ne sme ostati na kraljevem dvoru. Stefanija se je jokaje odstranila. Ljudstvo jo je videlo jokati in ji kazalo svoje sočutje: Klicalo ji je: »Živela princesinja, proč s kraljem!»

Kmetijski upor v Italiji. V Candelu blizu Loggie se je uprlo 400 kmetov svojim mogočnim delodajalcem, ki niso hoteli ugoditi njih zahtevi po zvišanju plače. Vprizorili so kmetje najprej stavko, potem pa zaprli vhod v kraj, da ne bi dohajali delat zunanji ljudje. Prvi poziv orožnikov je bil brezuspešen. Na poziv je potem došlo vojaštvo, ki so je kmetje sprejeli s kamenjem. Dvema vojakoma so pri tem iztrgali iz rok orožje in je bilo več ranjenih. Vojaki so pri tem jeli streljati na množico in pri tem ubili pet oseb, deset jih pa ranili. Mir je zavladal v kraju šele potem, ko je došla nova vojaška in orožniška pomoč. Bilo je prijeto več upornih kmetov. Tako je skrbela uprava za zatiranega kmeta.

Protinemska struja v Rusiji. Rusko časopisje je začelo zadnji čas ostro pisati proti Nemčiji in opozarjati rusko vlado na to, da začne enkrat bolj natanko gledati na prste Nemcem, živečim v Rusiji. Posebno pozivlja časopisje rusko vlado, naj nikar ne oddaja važnih služb ruske uprave Nemcem.

Protizidovski nemiri v Czestochowu. V Czestochovu na Poljskem je tekla kri. Mirni Poljaki so se dvignili proti židovski predrznosti in so postali žrtve vojaških pušk. O kakem dogovoru ali komplotu ni govora. Neki žid se je sprl s poljsko deklico, ki je prodajala koš sliv. Žid je udaril deklico in njegovi židovski tovariši so mu pomagali. Tovarniški delavci, ki so opoldne prišli iz tovarne, so to videli, priskočili deklici na pomoč ter razjarjeni udarili po židovskih krčmah in prodajalnicah. Ko je žvižg iz tovarne jih klical na delo, so se mirno vrnili v tovarno, a zvečer so se zopet zbrali. Zdaj jih je pa sprejelo vojaštvo. Ko se niso takoj delavci razšli, je vojaštvo štirikrat zapored ustrelilo in mnogo ljudi je ležalo v krvi. Zaprli so 140 oseb, od katerih so doslej 18 izpustili. Kakor navadno, je tudi to pot bilo ranjenih največ nedolžnih, ki so od strani gledali demonstracije.

Dopisi.

Jarenina. (Strah pred tatovi.) V jareninski, sentjakovski župniji in bližnjih krajih se širijo grozne vesti o tatovih in roparjih. Vse to pa je večinoma ali neresnična izmišljotina ali pa sad nezdrave domišljije. Tudi mi smo prinesli zadnjič svarilo pred tatovi. A tudi v onem dopisu navedene reči se istinito niso dogodile, kakor smo se sedaj

sami prepričali, ampak dopisnik jih je napisal le, kar je slišal govoriti. Ker nočemo vznemirjati ljudstva in ker nam je pred vsem za resnico, popravljamo danes zadnji dopis v toliko, da ga označimo kot golo govorico, o katere istinitosti se naš dopisnik ni prepričal.

Podova pri Mariboru. (Zahvala.) Povodom velikega požara v Podovi so se od mnogih strani mili darovi pošiljali gospodu župniku v Slivnici, da so se razdelili med pogorelce.

Podpisano županstvo si usoja vsem istim gg. dobrotnikom, ki so v »Slov. Gospodarju« št. 33 imenovani, kakor: gg. odvetnikom, preč. duhovščini, profesorjem, notarjem, sodnijskim tajnikom, sodnijskim svetnikom in hišnim posestnikom izreči najprisrčnejšo zahvalo. Bog Vam povrne Vašo veliko ljubezen in dobroto. Tudi se zahvaluje županstvo premil. knezu in škofu za 25 K, potem c. kr. namestništvu iz fonda zoper bedo 3300 K in c. kr. namestniku g. grofu Clary 50 K ter c. kr. namestn. svetovalcu in vodju c. kr. okrajnega glavarstva v Mariboru, gosp. grofu Attems za 40 K. Dalje državnemu poslancu in udu dežel. odbora v Gradcu, g. Franju Robiču in gospodu župniku v Slivnici, ki so se trudili in sprejemali mile darove za pogorelce v Podovi. — Občinski urad v Podovi, dne 16. sept. 1902. Matevž Franjež, župan. — Zahvala. Za pogorelce v Podovi se je dne 28. kimovca razdelila svota 3300 K iz fonda zoper bedo. Gospod grof Attems se je pripeljal iz Maribora v Podovo in je hotel videti vsako gorišče, občeval z vsakim pogorelcem posamezno in popraševal po njihovi škodi, seveda v slovenskem jeziku. Tudi se je brigal za mesto, kjer sta dva dečka posestnika Ivana Fingušt zgorela in je tolažil žalujočo mater. Potem se je g. grof Attems podal k županu, da je tam razdelil 3300 K. Po razdelitvi je imel v slovenskem jeziku kratek govor, v katerem je povdarjal pomen fonda. Podpisano županstvo izreka gosp. grofu za trud in ljubeznivo prijaznost v imenu pogorelcev najprisrčnejšo zahvalo. — Občinski urad v Podovi, dne 16. sept. 1902. Matevž Franjež, župan.

Od Sv. Marjete niže Ptuja. (Zasluzen učitelj.) Preteklo nedeljo se je vršila pri nas redka slavnost. Poslovili smo se namreč od našega občespoštovanega in priljubljenega nadučitelja g. Vobiča, ki je po 50 ih letih svojega plodonosnega delovanja stopil v zasluženi pokoj. Celih 38 let je žrtvoval naši domači šoli ter storil veliko v povzdigo izobrazbe naše fare: zato je bila gotovo umestna prirejena slavnost, ker smo hoteli kot hvaležni župljani pokazati še enkrat odhajajočemu slavljenju svoje spoštovanje in ljubezen.

Slavnostna veselica je uspela izvrstno. Vdeležili so se je v ogromnem številu domačini in prihiteli so tudi mili gostje, kolegi in kolegije, posebno pa nekdanji učenci našega slavljenca od blizu in daleč. Po večernicah smo spremili gospoda nadučitelja iz njegovega stanovanja v slavnostne prostore, kjer je orisal v jedrnatih in ginljivih besedah slavnostni govornik, g. župnik Šuta, življenje in delovanje slavljenca ter naštel mnogovrstne njegove zasluge v šoli in zunaj šole.

V mraku se je vršila bakljada. Dolga vrsta se je vila med burnimi »živijo«-klici, ob sviranju narod. koračnic in pokanju topičev proti stanovanju gosp. nadučitelja. Tudi rakete so švigale proti nebu. Pevci so zapeli dve primerni pesmi, godba je zasvirala »Lepa naša domovina« in »Hej, Slovenci« in nato se je zahvalil za ginjenega slavljenca njegov sin, g. nadučitelj Vobič, faranom, govorniku, gostom in prirediteljem. Bakljadi je sledila krasna živa podoba, ki je ob svitu bengaličnega ognja kazala najrazličnejše stanove, kako se v svoji opravi in orodju klanjajo slavljenju. Osebe so bile sami učenci in učenke g. nadučitelja iz cele dobe njegovega delovanja.

Pred odkritjem je drugi govornik — g. Vidovič — v živih in vznesenih besedah po-

vedal to, kar je izražala živa podoba. S to točko je bil slavnostni del končan in sledila je prosta, neprisiljena zabava. V majhnih presledkih se je vrstila pesem za pesmijo in med odmori je svirala »Vinička godba«, ki je častno rešila svojo nalogo.

Za uspelo veselico in slavnost ima največ zaslug narodna rodbina Mikl, posebno g. Franc Mikl, hvala pa tudi vsem ostalim, ki so pripomogli do tako lepega uspeha.

Vi, velespoštovani gospod slavljenec, pa bodite uverjeni, da ste si postavili v naših srcih trajen spomin. Povrne Vam Bog stotero, karkoli ste žrtvovali tekom svojega tukajšnjega bivanja nam. Ob Vašem odhodu Vam kličemo: Na mnoga leta in še večkratno veselo svidenje!

Iz Ptuja. (Ogledovanje goveje živine.) Deželni odbor štajerski je odredil, da se napravi letos za ptujski okraj ogledovanje govede. Pri tem ogledovanju, katero se je vršilo dne 15. septem. t. l. se je zopet pokazalo, da v ptujskem okraju živinoreja napreduje. K temu napredku pa veliko pomaga ptujski okrajni zastop, kateri že več let zaporedoma nakupuje čistokrvne biko zlahtnega plemena, ter jih med tukajšnje živinorejce razdeli s tem namenom, da bi tukajšnji kmetje prišli do dobrega plemena, ker so že prišli do prepričanja, da dobro pleme pri živini mnogo pomaga in kmetu precej dobička donaja.

Lepo število, namreč 183 glav krasne živine, prignalo se je zgoraj omenjeni dan na ogled in so prejeli darila sledeči živinorejci: za biko: Franc Babosek iz Krčevine 70 K, bikorejsko društvo pri Sv. Lovrencu na D. p. 60 K, Marija Urbas pri Sv. Lovr. na D. p. 60 K, Karol Sima na Bregi 50 K, Anton Kupčič v Majšpergu 50 K, Jož Fürst v Ptuj 50 K, štajerska hranilnica v Lehniku 50 K, Franc Golob v Podvincih 50 K, minoritski konvent v Ptuj 50 K, Fran Kaiser v Ptuj 50 K, Anton Mlakar v Župečji vasi 40 K, Rudolf Wibmer v Ptuj 40 K, Anton Kovačec v Velovleku 40 K, Vincenc Glac v Krčevini 40 K, Jakob Simonič v Trnovski vasi 40 K, Franc Mahorič v Kicari 40 K, Janez Napast v Mihovcah 40 K, Franc Janžekovič v Meretincih 40 K, Jožef Medved pri Sv. Lovrencu na D. p. 40 K, Maks baron Kübeck na Borli 40 K, Anton Sagadin v Medvecih 40 K, Boštjan Regvart pri Sv. Trojici 40 K in Simon Skrbinšek v Hudošah 40 K. — Za krave: štajerska hranilnica v Lehniku 70 K in bronasto svetinjo, Anton Sagadin v Medvecih 60 K, Viljem Švab v Ptuj 50 K, Anton Kovačec v Velovleku 50 K, Franc Kaiser v Ptuj 50 K in bronasto svetinjo, Anton Zagoršek v Gercnih 50 K, Jožef Ornik v Ptuj 50 K, Franc Tobias v Pacinji 50 K, Franc pl. Hellin v Sternthalu 50 K, Jakob Gosak v Vareji 50 K in Franc Šosterič v Pobrežji 50 K.

Po razdelitvi darov je načelnik okrajnega zastopa ptujskega gosp. Zelenik spregovoril v prisotnosti gg. zastopnikov c. kr. namestnije, deželnega odbora, c. kr. kmetijske družbe v Gradcu in v prisotnosti udov okrožne komisije, nekoliko besed živinorejcem, kako naj s svojo živino ravnajo, ker le umna živinoreja je dandanes največji pripomoček za kmetovalce. H koncu je zaklical trikratni »živijo« v proslavo Njih veličanstva cesarja Franca Jožefa, čemur se je zbrano ljudstvo navdušeno odzvalo. Med ogledovanjem živine kakor tudi pred razdelitvijo daril je povedal tudi potovalni učitelj za živinorejo, g. Jelovšek, navzočim kmetom marsikatero koristno o živinoreji in posebno o bikoreji, katero naj si dobro zapomnijo in se po njej ravnajo.

Iz Čadrama. (Politično zborovanje.) Gosp. državni poslanec dekan Josip Žičkar je društvenikom katol. polit. društva »Sloge« in drugim poslušalcem, katerih je bilo mnogo iz Koblja z g. župnik. in iz Prihove, poročal o svojem delovanju v držav. zboru. Zaradi pomanjkanja primerne dvorane jih je moralo do 150 zunaj stati na Polzeškem tik nove cerkve. Omenil je, da so slo-